

תנא: כמה הוא שיעורה של פסוקת הגרגרת?
ברוכה:

וכמה הוא רוכה?

את חלל הקנה [גרגרת] מקיף דופן, ומידת עוביו של הדופן משתנה. כלפי חוץ הוא דופן עבה, וכלפי פנים הוא דופן דק. ומעתה, כשאנו באים למדוד את פסיקת רוב הקנה, הרי אם חתך רובו של הקנה מהצד החיצון, יתכן והחתך שנחתך ברוב הקנה יגיע רק למיעוט חלל הקנה. כי, כאמור, הצד החיצוני של הדופן הוא עבה, ונמצא, שאפילו יחתוך בו את רובו של הקנה, עדיין לא יגיע החיתוך אלא לתחילת חלל הקנה. [עיין ציור בספר שיחת חולין].

וזהו בעיית הגמרא מה נקרא פסיקת רובה של הגרגרת: האם משמעותו היא פסיקת רוב עוביה של הגרגרת, על אף שאין פסיקה זאת כוללת את חיתוך רוב החלל הפנימי של הגרגרת. או שמא פסיקת רוב הגרגרת משמעותה פסיקת רוב חללה הפנימי, וכל שלא נחתכה הגרגרת עד שייחתך רוב חללה הפנימי, אין זה "פסיקה ברוכה".

רב אמר:

ב-תמ רוב עוביה. שמצטרף עובי הדופן אל החלל, ואפילו אל מיעוט של החלל, לשיעור רוב פסיקת הגרגרת. (27)

ואמרי לה, יש אומרים, הכי אמר רב: רוב חללה. שאין מתחשבים בחיתוך הדופן, אלא רק בפסיקתו של רוב חלל הקנה.

החיא פסוקת הגרגרת דאתיא לקמיה דרב.

יתיב רב, וקא בדיק לה ברוב עוביה.

אמרו ליה רב כהנא ורב אסי לרב: הרי לימדתנו רבינו שיש לבדוקה ברוב חללה?

שדריה שלח רב לאותה פסוקת הגרגרת שהובאה לפניו ובדקה ברוב עוביה, לקמיה דרבה בר בר חנה.

בדקה רבה בר בר חנה ברוב חללה, ומצא שלא נפסק רוב החלל, ואכשרה!

וזבן מינה רבה בר בר חנה בתליסר איסתי פשיטי [בשלש עשרה סלעי מדינה, שהם סלעים פשוטים וקלים] בישראל. דהיינו, קנה רבה בר בר חנה בשר מבהמה זו כדי לאכול ממנה בעצמו.

ותמהה הגמרא: והיכי עביד רבה בר בר חנה הכי?

והתניא: חכם שטימא — אין חבירו רשאי לטעה. ואם חכם אחד אסר, אין חבירו רשאי לחתיר. (28)

27. דהיינו, שגם אם ניקב מיעוט בחלל הקנה, אלא שיחד עם החיתוך בעובי הדופן של הקנה יש כאן רוב הקנה שנחתך, הרי היא טריפה. אבל, אם היה החיתוך בעובי הדופן בלי שניקב חלל הקנה כלל, הרי גם אם בסך הכל יש כאן חיתוך ברוב הקנה, אין הבהמה טריפה, כיוון

28. במסכת עבודה זרה [ז א] שנינו: תנו רבנן: